

Tereixa Navaza e Ana Romaní

ALFONSO ÁLVAREZ CÁCCAMO

Coñecín a Tereixa Navaza hai exactamente dez anos. Con motivo da publicación da miña primeira novela *Peito de vímbio*, entrevistárame nun programa da TVE en Galicia, cando aínda tiña o seu local na Praza do Obradoiro. Tratábase da primeira vez que eu acudía a un lugar tan grave, e ía morfo de medo, pero nada máis intercambiar as primeiras palabras, fíqueme prendado da súa personalidade e profesionalidade. Os nervios axiña desapareceron merced ao dominio intelixente do medio no que se desenvolvía pero, sobre todo, á particular naturalidade que sabía transmitir ás cámaras. Meses despois foi castigada ao que no argot dos traballadores de televisión se chama "facer pasillos", que non é outra cousa ca de artellar o traballo de fondo para o lucimento de outros. A única cámara da que lle deixaron gozar, foi a que a cotío nos predicía o tempo climatolóxico, noble profesión que respecto, pero por debaixo da súa vocación intelectual e profesional. O pecado cometido foi o de non ter ocultado nunca a súa ideoloxía nacionalista. Grave pecado.

Pasaron os anos e o mal segue. Outra gran periodista, e magnífica poeta, Ana Romaní, que aínda dirixe o *Diario Cultural* da Radio Galega, ve agora como o seu programa cotián, cita incondicional para os que amamos a literatura, o cine, o teatro, a pintura que se fai en Galicia e fóra dela, padece unha severa redución horaria e pasa de noventa minutos a só trinta. Ademais, ficou soa porque lle suprimiron o equipo de colaboradores. O programa de Ana transmite cultura, o opio do pobo que non quere ser idiota, algo que o poder autonómico necesita manter controlado. Parece ser que o perezvalerismo prefere transmitir sucedáneos baratos nunha liña recta que vai desde o Monte do Gozo ata o plató da incombustible Ana Kiro, con K. De seguir así as cousas, veremos un dos insoportables dramas de Echegaray representado polo Centro Dramático Galego. As bases para facelo xa están postas.